

L'acció destructiva de Catalunya

written by Pau Miserachs | 20 de gener de 2018

Els deures i les llibertats que ens recorda la Declaració Universal dels Drets Humans, mai no es poden exercir contràriament als propòsits i principis de les Nacions Unides. És el que llegim al paràgraf 3 de l'article 29 de la Declaració, ja que les limitacions establertes per la llei no poden tenir altra finalitat que assegurar el reconeixement i el respecte dels drets i llibertats d'altri i de satisfer les justes exigències de la moral, l'ordre públic i el benestar general en una societat democràtica.

Però aquests punts no han impedit que l'Estat es mantingui amb conceptes de dret que no canvien ni evolucionen segons les exigències socials i el necessari perfeccionament dels sistemes democràtics. Aquesta realitat fa que ens preguntem quin és el poder del dret i de la llei que només patrocina la intransigència, la intolerància, la fractura social i la discòrdia entre pobles.

Parlar de l'imperi de la llei no vol dir ni equival a dir que les lleis siguin o hagin de ser un factor democràtic, si no ho és la direcció política de l'Estat, si les lleis no estan fetes per a desenvolupar drets democràtics, i sotmetre la llei al poder de la voluntat general.

Això de "nada existe fuera de la Ley" és una expressió que acaba generant col·lisió entre la mateixa llei i l'estat de dret. La democràcia, cal recordar, és una forma de vida que exclou el govern autoritari. Per tant, no tot Estat és un estat de dret, com també trobarem nacions lliures que poden perdre la seva llibertat i la idea de la política al servei de la dignitat humana. Cal no oblidar que és principi de dret que el que no està prohibit expressament per la llei s'ha de

considerar permès.

En aquest sentit, com deia Montesquieu, no hi ha pitjor tirania que la que s'exerceix a l'ombra de les lleis, i forçós és recordar que la dictadura no va desaparèixer amb la Constitució de 1978. Avui l'Estat sap que va contra els valors democràtics la repressió iniciada contra la política catalana i forçar l'existència d'una situació de crisi que permet tapar la caiguda d'un sistema econòmic basat en l'economia no productiva i la corrupció política.

L'actuació de l'Estat s'ha convertit en un efecte negatiu, generant desconfiança, paralitzant la governança de Catalunya, destruint competències, descatalanitzant les institucions, a més de promoure l'autocensura, amenaçant amb més intervenció i ocupació, en lloc de reposar la democràcia tal com exigeixen els vots dels ciutadans emesos a les darreres eleccions del 21D, ratificant la voluntat d'independència manifestada massivament el 1r d'octubre passat.

Tampoc respecta l'Estat el dret dels diputats electes a exercir la seva representació lliurement i la seva inviolabilitat parlamentària. L'Estat ha de reconèixer que el 21D ha perdut les eleccions i la possibilitat d'imposar la seva hegemonia a Catalunya. L'unionisme monàrquic no disposa dels escons necessaris per aturar la democràcia que volen els catalans, resulta inadmissible que el darrer partit del Parlament vulgui imposar als altres i a les institucions els dictats del govern espanyol i limiti de fet la llibertat parlamentària a Catalunya.

Ara que ja tenim Parlament constituït ens hem de preguntar què cal fer per defensar la llibertat nacional. Com podem defensar Catalunya de la deriva autoritària de l'Estat espanyol?

Quin haurà de ser el camí sobiranista, vist com tracta l'Estat la ruptura democràtica i els acords parlamentaris favorables a la constitució d'una República Catalana?

L'actuació de l'Estat segueix en la via de la Contrareforma, mobilitzant una Justícia que viu en l'obstinació del delictes sense veure les situacions de deteriorament polític que les seves resolucions signifiquen. El poble no és indiferent a les coses que passen. Les lleis no poden legislar sobre els sentiments i no tenen cap efectivitat d'equilibri on no hi ha equitat ni tolerància.

Posar el poder per damunt de tot i no escoltar ni dialogar, és un greu error dels polítics i grups que només parlen a cop de roda de premsa i comunicats. Aquesta actitud tan sols demostra intenció de domini i política embogida. El boicot polític és llei, l'oposició que no vol participar en les votacions que no accepta ni acata, opta per exagerar el debat polític i implicar la Justícia en la seva ofensiva contra els legítims poders democràtics. Impedir governar és el disbarat propi dels partidaris de l'autoritarisme unionista i anticatalà, minoritari a Catalunya.

De fet, els que volen rebentar la vida parlamentària i la política catalana per què no és de la seva propietat, obliden que el destinatari, beneficiari o perjudicat de tota política, encertada o desencertada, és el poble. No volen veure que el sobiranisme és una suma de continguts per canalitzar les solucions als problemes d'una comunitat, que els impedeix posar en pràctica l'Estat fallit que no té respecte dels drets del poble català, imposant-li una identitat nacional falsa i reaccionària.

Hauran d'acabar reconeixent que som un país amb projecte propi que no va participar en la gènesi de la idea d'Espanya absolutista, inquisitorial, conqueridora i hegemònica als territoris ocupats. La idea d'Estat nació única, negant els drets tradicionals dels pobles assimilats per la força, impedeix fer una Espanya renovada i democràtica, ja que en el moment actual, sense asimetria, sense autogovern català ple, sense dret a l'autodeterminació, sense llibertats i sense democràcia supeditada a l'interès general, la involució

regressiva és un fet, com també la desigualtat destructiva aportada per l'ocupació de l'Estat d'acord amb les mesures del 155 aprovades el 27 d'octubre passat.